

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที ๒๗ เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๑๒ มูลค่าข่าว ๕๑๔,๑๗๖.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เล่นเอาสังคมสิ้นสะเทือน...
กับข่าวการถอดวิชา "นาฏศิลป์" ออก
จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานฉบับใหม่
ที่กระทรวงศึกษาธิการกำลังทำการยกวาง
เพราะบรรดาคนไทยที่มีใจรักศิลปวัฒนธรรม
ต่างตบเท้าออกมาคัดค้าน ถึงขั้นประกาศ
จะรวมตัวกันไปยื่นหนังสือประท้วงต่อเจ้ากระทรวง
ศึกษาธิการ นายจาตุรนต์ ฉายแสง งานนี้แม้
เจ้ากระทรวงรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องจะคาหน้าออก
มานานักนอนยันว่าไม่ได้
ถอดแค่ปรับกลุ่มสาระไปอยู่ในสังคมและความ
เป็นมนุษย์ แต่เมื่อยังไม่เห็นหลักฐานที่ชัดเจน
ทุกคนเลยยังไม่วางใจ

เมื่อน้องๆ นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือ มศวบุกมาพบ
"นิสิตา" เพื่อให้ช่วยสะท้อนความคิดส่งต่อไปถึง
ผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวงศึกษาธิการและสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้รับทราบถึง
มุมมองจากคนวงใน เลยต้องขอทำตัวเป็นกระแฉก
สะท้อนความคิดเห็น

เริ่มจาก พลีส...พิช-
จินทร์ ช่วยเฟิง นิสิตชั้นปี
ที่ 4 สาขาศิลปะการแสดง
ศึกษา เปิดประเด็นด้วย

น้ำเสียงจริงจังว่า "ถือเรียน
สาขานี้เพราะอยากเป็นครู
นาฏศิลป์ มีความรักความ
ผูกพันในวิชานี้เพราะคุณยายสอนที่อนรรักษ์ตั้งแต่เด็ก
แม้จะเรียนโรงเรียนสายสามัญแต่ก็ไม่เคยทิ้งนาฏศิลป์

เพราะวิชาที่สอนการเคลื่อนไหวให้舞姿ทุกส่วน
เกิดความสุข ไม่ว่าจะเป็นการถูก ยืน เดิน นั่ง ซึ่ง
ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีบุคลิกภาพที่ดี เป็นคนมีเสน่ห์

เพราะรู้กาลเทศะ อ่อน-

น้อมต่อมคน การเรียน
นาฏศิลป์จึงเป็นเรื่องที่
ลึกซึ้งมากกว่าการได้
แต่งตัวสวยงามและ
แสดงอยู่หน้าเวทีการ
ให้วิชานาฏศิลป์เป็น

วิชาบังคับทั้งในระดับประถมและมัธยมถือเป็น
เรื่องที่จำเป็นอย่างน้อยช่วยให้เยาวชนได้เรียนรู้
ซึมซับความเป็นไทยในช่วงวัยที่มีโอกาสเพราะเมื่อ
โตไปแล้ว เด็กบางคนก็ไม่มีโอกาสได้เรียนอีก"

เบียร์...อภิชัย ตรงกลาง นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอก
นาฏศิลป์ไทย สานต่อไม่ให้ขาดคอนว่า "เมื่อได้ข่าว
จะไม่มีวิชานาฏศิลป์ในร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ฉบับใหม่ยอมรับว่าตกใจมาก เพราะอยู่ในวงการนี้
มานานแล้ว แม้จะไม่ได้เรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์

แต่ก็เรียนนาฏศิลป์ตั้งแต่ชั้นประถมถึงมัธยม ซึ่งทำให้เราเป็นเยาวชนไทยที่ไม่คลั่งวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้เห็นคุณค่าความเป็นไทย หากวันหนึ่งไม่มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ในโรงเรียนก็ทำให้หวังว่าเยาวชนไทยจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมไทยตอนไหน เพราะตอนนี้แม้จะมีการเรียนนาฏศิลป์ในโรงเรียนก็ยังเห็นเยาวชนไทยฝึกไฝวัฒนธรรมต่างชาติ หากไม่มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยหรือเป็นเพียงวิชาเลือกแล้วใครจะสนใจเรียน การเรียนนาฏศิลป์เป็นการเชื่อมโยงศาสตร์วรรณศิลป์ดุริยางคศิลป์และประณีตศิลป์เข้าด้วยกัน

จะมาตัดทิ้งคงไม่ได้”

ตามภาคด้วย เจมส์บอนด์...

ชาวนนท์ บุตรพุ่ม นิสิตชั้นปีที่ 3

สาขาศิลปะการ แสดงศึกษาบอ

ด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ตอนเรียนมัธยมผมเรียนโรงเรียนสายสามัญ แต่สนใจเรื่องราวความเป็นไทยที่สะท้อนผ่านเพลงลูกทุ่งและการรำไทย ขณะเดียวกันก็มีโอกาสได้เรียนรู้การแต่งและการเต้นของประเทศเกาหลี

เพราะสนใจ และแปลกใจว่าทำไมเพื่อนๆจึงสนใจเรียน K Pop Star และ Street dance จึงไปฝึกเต้นบ้าง แต่ท้ายที่สุดแล้วพบว่าตัวเองชอบรำไทยและไม่มีชาติไหนที่จะรำไทยได้สวยเท่ากับคนไทยอีกแล้วผม

ผูกพันและชอบเรียนวิชานาฏศิลป์เพราะครูนาฏศิลป์เป็นคนใจดีและใจเย็นมาก ทำให้มีแรงบันดาลใจอยากจะไปเป็นครูบ้าง และไม่ว่าจะมีการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาพื้นฐานในระดับ ร.ร. สังเกตสพฐ. หรือไม่ก็ตามผมและเพื่อนจะรำกันต่อไปจนกว่าจะตาย แม้ใครจะว่านาฏศิลป์เป็นเรื่องเชยหรือเก๋าคำรำครีแต่ความจริงคือรากเหง้าของคนไทยที่ทุกคนต้องเรียนรู้”

ปิดท้ายด้วย แพม... พสนันท์ พันธธรรม นิสิตชั้นปีที่ 2 วิชาเอกศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทย บอกว่า “หากร่างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่มีวิชานาฏศิลป์จริงผมคงสะเทือนใจมาก เพราะการที่เราจะก้าวเข้าสู่ความเป็นอาเซียน เราต้องชัดเจนในความเป็น

ไทย ต้องส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมชาติ ซึ่งแต่ละประเทศมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนกัน ขณะเดียวกันหากกลุ่มประเทศในอาเซียนโดดเด่นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีล้ำๆกัน

แต่เอกลักษณ์ความเป็นไทยไม่มีทางเหมือนประเทศอื่นอยากให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการร่างหลักสูตรให้ความสำคัญในเรื่องเอกลักษณ์ชาติ โดยเขียนให้ชัดเจน ไม่ใช่ไปปะปะไว้ในกลุ่มสาระใดสาระหนึ่งเพราะจะทำให้หลายโรงเรียนไม่ให้ความสำคัญ และสุดท้ายไม่มีการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ในชั้นเรียน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างมาก หากเป็นเช่นนั้นจะเกิดความเปลี่ยนแปลงด้านมรดกวัฒนธรรมของชาติไทยครั้งยิ่งใหญ่”

เป็นมุมมองที่ “นิสิตา” ว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรจะได้รับฟังเอาไว้ และหาทางช่วยกันส่งเสริมเพราะคำตอบสุดท้ายไม่ได้อยู่ที่การถอดหรือไม่ถอดวิชานาฏศิลป์เท่านั้นแต่อยู่ที่การให้ความสำคัญกับเอกลักษณ์ความเป็นไทย อย่าปล่อยให้มรดกชาติเลือนหายไปจากแผ่นดินไทยเลย... ฟ้องเจ้าประคุณ!!!

นิสิตา/ รายงาน